

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

این بحث دربارهٔ اقسام تعین است که با تشخیص
فرق می‌کند. مسئلهٔ تعین به صرف امتیاز برمی‌گردد
و امتیاز بین دو شیء به حیثی است که انسان افتراق
بین آن دو شیء را در تشخیص خارجی مشاهده
می‌کند حالا چه اشیاء خارجی متحدة الحقیقه و
مشتركة الحقیقه و متّفقة الحقیقه باشند یا
مختلفة الحقایق باشند از این نقطه نظر تفاوتی ندارد.
آنچه که باعث امتیاز می‌شود عبارت از خصوصیات
است که به واسطهٔ خود ماهیت ذاتی یا به واسطهٔ
عوارض، عارض بر آن شیء می‌شود.

حد، باعث تعین و امتیاز

در تشخیص صحبت از این است هرچه که لباس
وجود به خود می‌پوشد آن دارای تحقق خارج است،
درقبال قائلین اصالت ماهیت که ماهیت را اصل
می‌دانند و وجود را یک امر عارض و اعتباری و
انتزاعی می‌دانند. در بحث تشخیص خود آنچه که

لباس وجود دارد آن متحقق است و عین خارجی است و این تعین خارج یا به نحو وجود اطلاق و بسیط است یا به نحو وجود محدود است. حد باعث تشخیص نمی شود بلکه حد باعث تعین و امتیاز می شود. اینکه الآن دو نفر مانند هم متفقه الحقیقه هستند و لکن در تعین خارجی اختلاف دارند به خاطر حدود آنهاست و اگر آن حدود خارجی آنها از آنها سلب بشود همان مسئله متفقه الحقیقه و متحدة التعین برای آنها ثابت خواهد شد.

بی تعلق بودن ذات

آن وقت در اینجا خیلی مطالب هست که عرفاء هم در همان مباحث خودشان در رفع حدود و تعینات این مسئله را بیان کردند. آنچه که موجب دقت است این است که ما در کلام عرفاء می بینیم که آنها رفع تشخیص نمی گویند بلکه رفع تعین می گویند، رفع تشخیص به رفع الوجود است در حالی که وجود متصف به عدم نمی شود. وقتی که یک ماهیتی لباس وجود پوشید دیگر بر او عدم عارض نمی شود چون اینها متعارضین و متناقضین هستند. بنابراین در نفس تحقق خارج آنچه که ما

لازم داریم همان موجودیة الشیء است، آن موجودیت موجب تحقق خارج است ولی از آنجایی که هر معلولی نسبت به علت مافوق خودش از محدودیت بیشتری برخوردار است بنابراین این معلول در اینجا که عبارت از تعینات خارجی است، این معالیل به واسطه آن حدود وجودیه‌ای که دارند دارای امتیاز و تفارق بین یکدیگر خواهند شد. به قول مولانا که می‌فرماید:

چون که بی‌رنگی اسیر رنگ شد *** موسی با موسی در جنگ شد^۱

اگر قرار بود که آن حقیقت بی‌رنگی به همان بی‌رنگی و ساذجیت خودش تحقق خارجی پیدا کند که دیگر در اینجا جنگ و دعوایی معنا نداشت. شما تا حالا دیده‌اید چندتا بچه‌های کوچک با همدیگر جنگ و دعوا کنند؟! بچه‌های کوچک تعیین ندارند، آنها رنگ ندارند و باهم اختلاف نمی‌کنند و اگر هم اختلافی با همدیگر بکنند این اختلاف نیست بلکه همین‌طور در سروکله همدیگر می‌زنند و بازی می‌کنند. قهر می‌کنند و آشتی می‌کنند و این لازمه

^۱. مثنوی معنوی (میرخانی)، دفتر اول، ص ۷۱.

اطوار وجودی آنهاست نه اینکه لازمه رنگ‌پذیری آنهاست. آن رنگ‌پذیری وقتی پیدا می‌شود که اینها به سنین بالا برسند و تعلقات آنها تعلقات زائدی بشود و اینها به واسطه آن تعلقات به آن اختلاف ذاتی برمی‌گردند؛ یعنی اختلافی که به تعلق برمی‌گردد نه به خود ذات آنها، چون ذات تعلق ندارد.

منشأ اختلافات

بنابراین این اختلافاتی که ما در اینجا می‌بینیم همه برای اسیر رنگ شدن است، برای تعلق به دنیا و هوا و نفس است و اگر این تعلق نباشد وجود هست و لکن صلح برقرار است، وجود هست و لکن اختلاف نیست.

عدم وجود اختلاف در زمان ظهور امام زمان علیه‌السلام

در زمان امام زمان ارواحناه فداه وقتی که حضرت ظهور می‌کنند در آن زمان وجود هست ولی اختلاف نیست، همه باهم در صلح و صفا هستند چون وجودشان از بین نمی‌رود، تشخیص آنها از بین نمی‌رود، آن مابه‌الاجتلاف آنها که تعلق به نفس و تعلق به دنیاست به واسطه ظهور و به واسطه افاضه و عنایت حضرت از بین می‌رود و وقتی که آن از بین

رفت، همه مثل آدم راحت می‌نشینند و در صلح و صفا و خوشی زندگی می‌کنند. نه او از این طلب دارد و نه او به این بدهکار است و نه او از این توقعی دارد بلکه همه در یک وضعیت بهشت‌گونه زندگی می‌کنند و آن حقیقت معنای کلام مولانا است که می‌فرماید: «چون که بی‌رنگی اسیر رنگ شد» در زمان ظهور حضرت این کلام تحقق پیدا می‌کند و رنگ‌ها در زمان ظهور از بین می‌رود، تعلق‌ها در زمان ظهور از بین می‌رود، آن گرایش‌ها و خودمحوری‌ها و آنانیّت‌ها از بین می‌رود. وقتی می‌خواهند رئیس جمهور تعیین بکنند این به او پیشنهاد می‌دهد و او به این پیشنهاد می‌دهد، دیگر همدیگر را نمی‌درند و همدیگر را به هزار تهمت، کذب، دروغ و مطالب خلاف شرع متهم نمی‌کنند بلکه گریه می‌کنند و برای فرار از این مسئله از شهر بیرون می‌روند که اصلاً مبادا باشند و قرعه به نام اینها بیفتد!

انتخاب مرجعیت بعد از مرحوم شیخ انصاری رضوان‌الله‌علیه

در زمان بعد از مرحوم شیخ انصاری رضوان‌الله‌علیه در مرجعیت بعد از ایشان اختلاف شد و چند نفر از اعظام جمع شدند، آنهایی که

رئوس بحث مرحوم شیخ بودند از جمله میرزا حبیب‌الله رشتی بود، مرحوم میرزا حسن شیرازی بود، مرحوم حاج میرزا حسین بود، حاج میرزا خلیل بود، مرحوم حاج میرزا نجم‌الدین تهرانی بود، مرحوم آقا میرزا احمد آشتیانی بود، این افرادی که استخوان‌دار بودند در آنجا جمع شدند و باهم صحبت می‌کردند که قضیه چطور باشد. مرحوم آقا میرزا حسن برای تجدید وضو بیرون می‌رود و در این موقع آقا میرزا نجم‌الدین تهرانی رو به بقیه می‌کند و می‌گوید که رفقا بدانید هیچ کسی از میان ما مثل این مرد نمی‌تواند کلید بهشت و جهنم را در جیب خودش نگه دارد، ممکن است از میان ما کسی از او اعلم باشد ولی آن کسی که می‌تواند این کلید بهشت و جهنم را در جیبش نگه دارد فقط میرزا حسن شیرازی است و او هم از این مسئله فرار کرده است، من می‌دانم این الآن بی‌خود بیرون نرفته است بلکه تجدید وضو را بهانه کرده است چون دیده قضیه دارد مشکل پیدا می‌کند، گفته که من تجدید وضو می‌روم تا ما بتوانیم این مسئله را حل کنیم، حالا ما از همین فرصت استفاده می‌کنیم و وقتی که آمد

مجموعاً حکم می‌کنیم.

خلاصه مرحوم آقا میرزا نجم‌الدین این طرح را ریختند که انجام بشود، مرحوم میرزا حسن که برگشت خیال کرد قضیه تمام شده است و در نبودش کار فیصله پیدا کرد یک دفعه دید همه بالاتفاق گفتند: **حَکَمْنَا** به اینکه تو باید باشی، ایشان آن قدر شوکه شده بود که اصلاً زارزار شروع به گریه کردن کرد، گریه دروغی هم نکرد، گریه قلبی نکرد بلکه واقعاً خودش را نسبت به این مسئله ناتوان احساس کرد، آنها هم گفتند که شما این مسئولیت را بپذیر و ما هم به تو کمک می‌کنیم اما بعد بالأخره شیطان وارد شد و ایشان پذیرفت و آمد. بالأخره قضایا و بیا و بروها و مسائل شروع شد. این دوروبری‌ها دور حاج میرزا حبیب‌الله رشتی را گرفتند، امان از این دوروبری‌ها! ای فریاد از این دوروبری‌ها! ای فغان از این دوروبری‌ها که انسان را به قعر جهنم داخل می‌کنند و بعد هم یک فاتحه برای انسان نمی‌خوانند! بعد هم در آن دنیا می‌گویند که چشمت چهارتا، دنده‌انت نرم می‌خواستی به مطلب ما گوش ندهی! ما که دستت

را نگرفته بودیم و اختیارت را برنداشتیم، ما که زنجیر به گردنت نینداختیم، می خواستی حرف ما را گوش ندهی و حرفشان هم درست است.

تعریف از شخصیت مرحوم حاج میرزا حسن شیرازی

خلاصه قضیه بین حاج میرزا حبیب را با حاج میرزا حسن خراب کردند، مرحوم حاج میرزا حسن که دید کم کم مسئله برگشته است و ارتباطات به هم خورده و سست شده است، حرف و نقل ها دارد پیش می آید، مسائل دارد عوض می شود. او هم آدم زرنگ و متقی بود؛ مرحوم حاج میرزا حسن بسیار آدم باتقوا و اهل دل بود و همین نجاتش داد! کیس بود. «المؤمن کیس»؛ مؤمن نمی گذارد آب از زیر پایش رد بشود، تا بخواهد احساس کند یک قضیه ای بو دارد فرار می کند و دیگر خداحافظ! اگر این مرجعیت ریاست و دنیا است، ما این را به شما تحویل دادیم. خلاصه به بهانه بیماری به کاظمین آمد و بعد هم به سامرا رفت و بعد دیگر در آنجا ماند و هرچه به او گفتند، گفت که آب و هوای اینجا به

۱. جامع الأخبار، ج ۱، ص ۸۵.

مزاج ما بهتر می‌سازد! یک کلام از او شنیده نشد که بخواهد حرف بزند. ببینید چقدر آدم باید باتقوا باشد، مرحوم حاج میرزا حسن این طوری بود.

حاج میرزا حبیب‌الله رشتی هم آدم خوبی بوده است و تا آخر هم آدم خوبی بود ولی زمین تا آسمان بین میرزای شیرازی و حاج میرزا حبیب‌الله فرق است. میرزا حبیب‌الله رشتی بسیار مرد ملاّی بود و شش ماه فقط در «مقدمه» بحث می‌کرده است که مقدمه درست است یا مقدمه درست است، من جزوه مقدمه واجب او را داشتم آن زمان که قوانین می‌خواندیم خواندم. ایشان بسیار مرد جوّالی بود و اصلاً خیلی مطالعه مباحث ایشان از نقطه نظر جولان فکری برای طلبه مفید است و فکر را خیلی جولان می‌دهد، یکی آن است و یکی جامع الشتات مرحوم میرزای قمی است، این را رفقا فراموش نکنند که بسیار کتاب مفیدی است و از نقطه نظر تفریع و تشقیق فروع برای استنباط خیلی مؤثر است!

خلاصه ایشان گذاشت و رفت و هرچه گفتند که چرا به نجف نمی‌آید؟ ایشان گفت: آب‌وهوای

اینجا به من می‌سازد! یک کلام اشاره بکند که حالا نگاه کنید ببینید آنجا چه خبر است، بلند شوم اینجا بیایم، ابدأ! هرچه از آن طرف اشاره و کنایه بود، ایشان سکوت کرد و هیچ نگفت و تا آخر هم نگفت و یک بهانه به دست کسی نداد. مرحوم میرزا حسن بسیار آدم زرنگی بود، ایشان همان کسی بود که وقتی آخوندها از گناباد به عراق آمدند و از ایشان تقاضا کردند که نامه‌ای بنویسد که مرحوم سلطان محمد گنابادی که در آنجا هست و درویش است فتوا به طرد و رفض و مقابله با ایشان بدهد، ایشان جواب نامه را نداد و افراد چند ساعت پشت در بودند ولی ایشان پاسخ نداد و وقتی آنها آمدند به خادم گفتند که برو بگو این نامه شما جوابی ندارد. ببینید ایشان چقدر آدم زرنگی بود. این را مؤمن می‌گویند، این کسی است که نور ایمان دارد، این کسی است که می‌فهمد یک حرفش چه تبعاتی دارد، یک حرفی که می‌زند چه مفاسدی ممکن است پیش بیاورد و از یک کلمه چه سوءاستفاده‌ای ممکن است بشود. نه بله می‌گوید و نه، نه می‌گوید! نه می‌خندد و نه اخم می‌کند و نه اشاره می‌کند! هیچ، فقط ساکت ساکت

است.

ولی ما نه همین طوری هرچه دلمان بخواهد می‌گوییم و اصلاً متوجه نیستیم که این چه توالی فاسدی دارد، این چه تبعاتی ممکن است داشته باشد و چه افرادی را نسبت به خود بدبین و موقعیت خودمان را در بین مردم تخریب کنیم، همین طوری هرچه از دهانمان دربیاید می‌گوییم و اصلاً متوجه نیستیم که به شأن و موقعیت خودمان هم نظری بیندازیم و بفهمیم که الآن این وضعیت با توجه به آن نگرش مردم نسبت به انسان خیلی وضعیت حساسی خواهد بود و خیلی موقعیت حساسی خواهد بود.

نقش فلسفه و عرفان در راحت زندگی کردن

وقتی که مرجعیت را به ایشان پیشنهاد کردند مرحوم حاج میرزا حسن گریه کرد، حال بنگرید که الآن چطور است! علی‌کلّ حال این تعلقات و رنگ‌ها می‌شود، وقتی که انسان رنگ نداشته باشد. می‌گوید: راحت باشم! ولی وقتی رنگ داشته باشد احمق خودش را به هزار بدبختی می‌اندازد، به هزار بیچارگی می‌اندازد تا اینکه مثلاً به فلان پول برسد و به فلان موقعیت و شخصیت برسد! این به خاطر

تعلق است! وقتی که آدم تعلق نداشته باشد عقب
می‌نشیند و می‌گوید: چرا من بیایم برای خودم
دردسر درست کنم. این خیلی عجیب است که واقعاً
این فلسفه و عرفان چطور انسان را راحت می‌کند؛
یعنی زندگی را برای آدم راحت می‌کند، بابا وقتی
که امام زمان علیه‌السلام به تو تکلیف نکرده است
مگر مجبوری بار برداری؟! شما طی این سال‌ها شده
ببینید در این مدرسه فیضیه دوتا گونی آجر و هر
گونی پنجاه کیلو را - که باید یک خر بگیری و این
دوتا گونی را بردارید و روی آن خر بگذارید -
خودتان این دوتا گونی را بر دوش بگذارید؟! این
همان است، این گونی‌ها را خر باید برد، این آجر
است چرا من ببرم؟! ما خودمان را خر می‌کنیم و بعد
گونی‌های آجر را بر دشمنان می‌گذاریم، خب
نگذار! بلند شو برو سرت را پایین بینداز، برو به
زندگی ات برس، برو به عشق و حالت برس، نه! من
حتماً باید بیایم این کار را انجام بدهم، اینها همه
به خاطر این است - همان‌طور که عرض کردم - ما
خودمان را جای چهارپایان گذاشتیم و بعد این بلایا
و مصائب را بر خودمان می‌آوریم، وقتی که تکلیف

نکردند برای چه بلند می‌شوی و بار آجر را
برمی‌داری، بلند شو برو، به تو که نگفتند، یکی پیدا
می‌شود برمی‌دارد حالا حتماً تو باید باشی؟!!

مرحوم پدر ما فرمودند که اگر دستور استادم نبود
یک ساعت در تهران نمی‌ماندم. دروغ هم نمی‌گفت!
ایشان بیست و یک سال در مسجد قائم تهران بود و
موقعیت و... داشتند. وقتی ایشان به مشهد هجرت
کردند من در یک مجلس روضه‌ای که ائمه جماعات
تهران حضور داشتند حضور داشتم، آنها بالاتفاق
می‌گفتند: موقعیت ایشان و مسجد ایشان جایی نبود
که ایشان بخواهد ترک بکند و برود و رها کند. یک
نفر می‌خواست طعنه‌ای هم به ما بزند گفت که ایشان
اینجا مریدهایی داشتند! من دیدم نه دیگر کار دارد از
قضیه امامت جماعت به مرید و اینها می‌کشد، گفتم
که پس حالا ما هم بگوییم؛ گفتیم: «مرید باید تابع
مراد باشد یا مراد تابع مرید باشد؟!» به همه‌شان
برخورد و رنگشان قرمز شد! شما همه تابع مرید
هستید! آن کسی که رفت کسی بود که مسجد و همه
مریدها را رها کرد.

او این طور بود. گفت که ما دیگر به مشهد رفتیم و هرکسی تکلیفش را خودش می داند و خودش به تکلیفش عمل بکند و وقتی ما یک اسمی از مسجد قائم می آوردیم، ایشان می گفت که من دیگر نمی خواهم حتی اسم مسجد قائم را بشنوم! اینها این قدر راحت بودند و این قدر بی تعلق بودند. اینها راه را به ما نشان می دهند، اینها راه را به ما ارائه می دهند و وضعیت ما را این مسائل مشخص می کند. حالا اگر ما در این مکتب نباشیم و در دست مکتب های دیگر بیفتیم، چه چیزی می شود؟! آقا هنوز پدرش نمرده است، خودش برای خودش هزار تا لباس، خیمه، عتبه و دستگاہ دوخته است! چه کسی به تو می گوید؟! از کجا؟! چه مسئولیتی؟! چه کسی برعهده تو گذاشته است؟! چه کار کردی؟! تو خیال کردی همه گاه خوردند، یونجه خوردند و نمی فهمند؟! بعد هم دیگر نامه ها و اوراق و اجازات یکی یکی پشت سرهم درمی آید و دیگر هیچ، تمام شد؛ **فَصَارَ كَأَحَدِهِمْ!**

۱. دیوان حافظ (قزوینی)، غزل ۳۷.

مرحوم آخوند می گوید که تعینات را کنار بگذار، امتیازات را کنار بگذار، صرف الوجود را بچسب؛ آن صرف الوجود تشخیص است، آن که نمی خواهند دارت بزند، آقا زنده باش ولی حیّ باش، برای خودت باش، حر باش، آزاد باش، به کارت برس، به نفس و روح و زندگی اخروی خود برس! کسی نخواست تو را اعدامت کند، کسی نخواست تو را بُکشد، کسی نخواست ذبحت کند! دست از این تعلقات و تعینات بردار! حالا این حرف بدی است؟! اشکال دارد؟! آقا حر بودن بد است؟! حتماً ایشان باید مقید باشد و زنجیر و سلاسل دست و پای او را گرفته باشند و او را به این طرف و آن طرف بکشاند؟! باید انسان این قضایا را در مرام خودش و در راه خودش به کار ببندد.

قَدْ مَضَى أَنْ تَعَيَّنَ الشَّيْءُ غَيْرَ تَشَخُّصِهِ إِذَ الْأَوَّلُ أَمْرٌ نِسْبِيٌّ دُونَ الثَّانِي لِأَنَّهُ نَحْوُ وُجُودِ الشَّيْءِ وَ هُوِيَّتِهِ لَا غَيْرَ فَالتَّعَيُّنُ مَا بِهِ اِمْتِيَازُ الشَّيْءِ عَن غَيْرِهِ بِحَيْثُ لَا يُشَارِكُهُ فِيهِ وَ هُوَ قَدْ يَكُونُ عَيْنَ الذَّاتِ كَتَّعَيَّنَ الْوَاجِبِ الْوُجُودِ الْمَمْتَازِ بِذَاتِهِ عَن غَيْرِهِ.^۱

این مطلب گذشت که بحث تشخیص به خود وجود برمی گردد و قصد تعین به امتیاز بین انحاء وجود برمی گردد. اولی امر نسبی است؛ تعین امر

۱. الحکمة المتعالیة، ج ۲، ص ۱۵.

نسبی است ولی دومی امر نسبی نیست بلکه ذاتی است. نسبت به شیء دیگر این تعینات برمی گردند، نسبت به او این سفید است و آن سیاه است. نسبت به او این جاهل است و او عالم است، نسبت به او این زیباست و او زشت است. نسبت به او این دارای این صفت است و آن عادم این صفت است.

علم حضوری به ذات از آثار تشخص

تلمیذ: تشخص ممکن است علم حضوری باشد و تعین علم حصولی باشد.

استاد: آن اثرش بود. آن را گفتیم که تشخص

یکی از آثاری که دارد علم حضوری به ذات است اما نه اینکه تشخص مساوی با علم حضوری باشد. در هر جا که تشخص هست در آنجا علم حضوری هست.

چون تعین عبارت از نحوه وجود شیء و هویتش است، نه غیر از این! کیفیت وجود است نه اصل الوجود! تعین چیزی است که به آن، امتیاز شیء از غیر او حاصل می شود به حیثی که دیگر آن غیر در آن شیء شریک نیست. این تعین گاهی اوقات عین ذات است؛ نه اینکه به واسطه وصفی تعین آن ذات از غیر او پیدا بشود بلکه خود ذات فی حدّ نفسه از غیرش فرق می کند و تفاوت دارد مثل تعین

واجب الوجود، زیرا واجب الوجود وجودش
بالصرافه است؛ خود واجب الوجود فی حدّ نفسه از
غیر به صرافت و حدّ، امتیاز دارد نه صفت دیگری!
غیر، از واجب الوجود به حدود ماهوی امتیاز دارد.

و كَتَعَيِّنَاتِ الْمَاهِيَاتِ الْإِمْكَانِيَّةِ وَ الْمَفْهُومَاتِ الْعَقْلِيَّةِ فِي الذَّهْنِ فَإِنَّهَا أَيْضاً عَيْنُ ذَوَاتِهَا
وَ قَدْ يَكُونُ أَمْرًا زَائِدًا عَلَى ذَاتِهِ حَاصِلًا لَهُ دُونَ غَيْرِهِ كَامْتِيَازِ الْكَاتِبِ مِنَ الْأُمِّيِّ
بِالْكِتَابَةِ.

ماهيات امکانیه که شما در ذهن تصور می کنید
من باب مثال مفاهیم عقلیه، کلی، جزئی، امکان،
وجود، ضرورت، شیئیت و اینهایی که در ذهن تصور
می کنید نفس همان تصور، امتیاز اوست و نیاز به چیز
دیگر ندارد چون خود نفس حصول صورتی در
ذهن، خود نفس او موجب تعیین از صورت دیگر
خواهد شد. این تعیینات عین ذوات این ماهیات
امکانیه است نه اینکه وصفی بر آن عارض شده باشد
و گاهی اوقات این تعیین به واسطه امری است که زائد
بر ذات آن شیء است که فقط برای این حاصل
می شود مثل امتیاز کاتب از امّی^۱ به کتابت؛ یکی کاتب
است و یکی نیست.

وَ قَدْ يَكُونُ لِعَدَمِ حَصُولِ ذَلِكَ الْأَمْرِ لَهُ كَامْتِيَازِ الْأُمِّيِّ مِنَ الْكَاتِبِ بِعَدَمِ الْكِتَابَةِ وَ الْأَوَّلُ
لَا يَخْلُو مِنْ أَنْ يُعْتَبَرَ حَصُولُ هَذَا الْأَمْرِ لَهُ مَعَ قَطْعِ النَّظَرِ عَنْ عَدَمِ حَصُولِ غَيْرِ ذَلِكَ
الْأَمْرِ لَهُ كَاعْتِبَارِنَا حَصُولَ الْكِتَابَةِ لِزَيْدٍ مَعَ قَطْعِ النَّظَرِ عَنْ عَدَمِ حَصُولِ الْخِيَاطَةِ لَهُ
أَوْ يُعْتَبَرُ حَصُولُهُ مَعَ عَدَمِ حَصُولِ غَيْرِهِ لَهُ.

گاهی اوقات به خاطر عدمش است مثل امتیاز امّی^۲
از کاتب به عدم کتابت در اینجا جنبه عدم باعث

امتیاز شده است. می گویند: این عدم‌الکتابه دارد، این جاهل است، این نمی‌تواند بنویسد، این نوشتن بلد نیست.

در قسم اول که حصول شیء باعث امتیاز است، خود آن وصف حاصل مدّ نظر قرار می‌گیرد، حالا چه غیر، آن وصف را دارد یا ندارد. می‌گویند که این شخص کاتب است و به واسطه کتابت از سایر افراد امتیاز پیدا می‌کند. اوّلی از اینکه حصول این امر برای او معتبر شود خالی نیست ولی توجهی به عدم حصول این برای غیر نیست، می‌گوییم که فلان شخص عالم است، این دلیل نیست که غیر از او عالم نباشند یعنی این وصف در ایشان محقق است و این باعث امتیاز ایشان است. حالا ممکن است سایر افراد مثل ما جاهل باشند یا اینکه جاهل نباشند و عالم باشند. این با قطع نظر از این مسئله است. مثل حصول کتابت برای زید با قطع نظر از عدم حصول خیاطت برای زید یعنی کتابت را دارد ولی خیاطت را ندارد که به واسطه آن عدم خیاطت از بقیه امتیاز دارد. یا اینکه حصول این معتبر است با عدم حصول غیر برای او مثلاً می‌گوییم که این عالم است و خیاط

نیست یعنی یک وصف وجودی دارد و یک وصف
را عادم است که آن عدم خیاطت باشد.

فالتعین الزائد قد یكون وجودياً و قد یكون عدمياً و قد یكون مرکباً منهما و النوع
الواحد قد یجمع لجمع أنواع التعین فالإنسان مثلاً ممتاز بذاته عن الفرس.

تعیّن زائد گاهی وجودی است مثل کتابت و
گاهی عدمی است مثل عدم خیاطت و گاهی مرکب
از این دو است مثلاً می گوئیم که نسبت امتیاز این آقا
از این آقا این است که این عالم است و خیاط نیست
و ایشان خیاط است و عالم نیست؛ دو وصف
وجودی و عدمی را به هر کدام از آنها انتساب
می دهیم.

نوع واحد ممکن است انواع تعین را جمع بکند؛
هم تعین ذاتی و هم تعین وصفی و هم ثبوتی و هم
سلبی را جمع بکند. انسان از اسب و الاغ امتیاز پیدا
می کند. مرحوم آخوند چقدر خوش بین است!!

و یحصل صفة وجودية فی فردٍ من أفرادہ یمتاز عن المتصف بصفة أخرى وجودية
کزید الرحیم الممتاز عن عمرو القهار و عن المتصف بصفة عدمية كالعلیم عن
الجهول و یمتاز الكاتب غیر الخياط عن الخياط غیر الكاتب بصفة وجودية مع عدم
صفة أخرى و بالعکس و التعینات الزائدة کلها من لوازم الوجودات.

و به حصول یک صفت وجودیه‌ای در فردی از
افراد انسان که از یک طرف ممکن است به واسطه
یک صفتی یکی از افراد انسان از فرد دیگر امتیاز پیدا
کند مثل زید رحیم که ممتاز از عمرو قهار است. و
از متصف به صفت عدمیه به واسطه یک صفت

وجودی از آن فردی که این را ندارد امتیاز پیدا کند مثل شخص عالم از شخص جاهل که این متصف به علم است و او فاقد علم است. حالا در اینجا مثال برای مرکب از وجود و عدم هست؛ کاتبِ غیر خیاط از خیاط غیر کاتب هم به صفت وجودیه با عدم صفت دیگر و به عکس امتیاز پیدا می‌کند. این تعینات هم همه از لوازم وجودات است و تا شیئی وجود نداشته باشد تعین معنا ندارد! برگشت تعین به یک امر وجودی خارجی است.

حتى إنَّ الأعدامَ المتمایزةَ بعضُها عن بعضٍ تمايزُها أيضاً باعتبار وجوداتها في أذهانِ المُعتبرين لها أو باعتبار وجوداتِ ملكاتها لا أنَّ لها ذواتٌ متمایزةً بذواتها أو بصفاتِها.^۱

اعدامی که بعضی از بعضی متمایز هستند مثل عدم کتابت با عدم خیاطت، تمایزشان به خاطر این است که خود همین‌ها در اذهانی که اینها را اعتبار می‌کنند وجود دارند یعنی چون عدم خیاطت در ذهن هست به واسطه آن، ما این را از این شخص جدا می‌کنیم. یا به خاطر این ملکات هستند چون وقتی که عدم خیاطت را در نظر بگیریم طبعاً خود خیاطت را هم در نظر می‌گیریم، وقتی که جاهل بودن را در نظر

۱. همان، ص ۱۶.

می‌گیریم، عالم بودن را که ملکه‌اش بشود آن را هم
در نظر می‌گیریم چون علم و جهل از ملکات هستند
و به هر ذاتی حمل نمی‌شوند بلکه به ذاتی که قابلیت
اتصاف را دارد حمل می‌شوند. نه‌اینکه برای این
اعدام یک ذواتی هست که اینها به ذاتشان یا به
صفاتشان متمایز هستند. چون عدم **لا يُخْبِرُ عَنْهُ** و
لَيْسَ بِشَيْءٍ است.

و الحقُّ أنَّ التَّمييزَ بِالصِّفَاتِ الزَّائِدَةِ يَرْجِعُ فِي الْحَقِيقَةِ إِلَى تَمييزِ تِلْكَ الصِّفَاتِ.

حق این است که تمییز به صفات زائده در واقع
تمییزش به تمییز خود صفت است؛ وقتی که زید عالم
از زید جاهل تمییز پیدا می‌کند این به خاطر تمایز بین
علم و جهل است؛ چون بین علم و جهل تمایز است
و این بر این زید عارض می‌شود باعث می‌شود که
آن شیء که موضوع این عروض است و معروضش
هست آن‌هم تمایز پیدا بکند و الاً نه‌اینکه خود زید
فی حدّ نفسه تمایزی دارد.

تلمیذ: ...

استاد: ببینید ما در اصل وجود که صحبت
نکردیم. خود مرحوم آخوند هم در اینجا فرمودند که
خود این تمایزات به خاطر اوصاف وجودیه است

یعنی به خاطر این است که یک امر موجود باید تحقق داشته باشد به خاطر این، این تعین در اینجا پیدا می‌شود. در تشخیص، نفس وجود مورد نظر است و آنچه که در عالم تحقق پیدا می‌کند به تشخیص برمی‌گردد حالا چه ذات زید باشد و چه اوصافی که بر زید عارض بشود، همه اینها به تشخیص وجود برمی‌گردد **العلمُ له تشخُّصٌ كما أنَّ الذات له تشخُّصٌ**؛ ذات تشخیص دارد تشخیصش زید است و علم هم تشخیص دارد تشخیصش آن حقیقت است که حالا آن حقیقت یا بر زید عارض می‌شود یا عارض نمی‌شود بالأخره خود علم فی حدّ نفسه **له حقيقة من الحقائق!** خود این خیاطت یک مهنه‌ای است که بعضی‌ها این مهنه را در وجود خود احساس می‌کنند و بعضی‌ها نمی‌کنند. خطاطی یک فنی است یک نحوی از وجود است که این را بعضی‌ها در وجودشان احساس می‌کنند؛ الآن اگر صدتا کاغذ هم به شما بدهند با یک قلم و دوات بهترین خط را می‌نویسید اما اگر همان را به دست من بدهند یک چرندی می‌نویسم که در جلوی آفتاب که هیچ بلکه جلوی ماه هم شروع به راه رفتن می‌کند!

این حالت خیاطت و این حالت خطاطی را چرا یک نفر دارد و دیگری ندارد؟ خطاطی که هنوز خطی را از خود بروز نداد آیا در یک هم‌چنین موقعیتی متصف به خطاطی نمی‌شود؟! گرچه ابراز و اظهار ندارد ولکن فی حدّ نفسه واجد یک حقیقتی است که آن حقیقت را سایر افراد واجد نیستند. اسم آن را تشخّص می‌گذاریم و براساس آن تشخّص این تعین از بقیه پیدا می‌کند و این حالتی دارد که دیگری ندارد گرچه حالا بروز هم ندارد.

و تَمَيِّزُهَا يَكُونُ بِنَفْسِهَا لَا بِصِفَةِ أُخْرَىٰ وَإِلَّا لَزِمَ التَّلَاسُلُ الْمَسْتَحِيلُ فَالْتَمَيِّزُ بِالذَّاتِ مُنْحَصَرٌّ فِيمَا يَكُونُ بِحَسَبِ نَفْسِ الذَّوَاتِ لَا بِأَمْرِ زَائِدٍ عَلَى الْمَتَمَيِّزِ إِلَّا بِالْعَرَضِ.

تمیّز این اوصاف به‌خاطر خودشان است و به‌خاطر صفت دیگری نیست والاّ تسلسل لازم می‌آید. والاّ اگر وصفی در او باشد پس آن تمیّز به آن وصف برمی‌گردد و باید سراغ او برویم. مثلاً شما الان به یک لیوان آب دست می‌زنید می‌بینید شیرین است، می‌گویید: حتماً در این لیوان یا استکان چای خورده شده است که شیرین بود. خود این لیوان شیشه است و شیشه نمی‌تواند شیرین باشد! شما سراغ آن چای می‌روید و می‌گویید: شاید چای شیرین است، می‌بینید شیرین نیست می‌گویید: پس

این به واسطه خود نفس چای نیست پس به واسطه امر دیگری ممکن است شیرین باشد. می‌گویید: شکر باید این‌طور باشد، سراغ شکر می‌روید و می‌بینید که این شکر حلاوت ذاتی دارد ولی می‌بینید که انواع سُکرها در میزان حلاوت متفاوت هستند؛ یک شکر داریم که شکر قلابی است و این را آوردند و می‌خواهند به مردم قالب کنند و این شیرینی‌اش کم است! ولی شکر دیگر که به همان مقدار است و لکن شیرینی‌اش دو برابر است پس معلوم می‌شود ماده دیگری باید در این باشد که در آن نباشد مثلاً مواد دیگری از انواع املاح و معدنیات که در این شکر هست میزانش بیشتر است چون بعضی شکرها کلسیمش حتی بیشتر از بقیه هست. تا اینکه آن ماده‌ای که این حلاوت به او برمی‌گردد آن دیگر باید یکسان باشد و دیگر در آنجا امتیازی نباید وجود داشته باشد والا همین‌طور تسلسل لازم است.

فَالْتَمِيزُ بِالذَّاتِ مَنْحَصِرٌ فِيمَا يَكُونُ بِحَسَبِ نَفْسِ الذَّوَاتِ لَا بِأَمْرِ زَائِدٍ عَلَى الْمَتَمِيزِ إِلَّا بِالْعَرَضِ.

تمیّز به ذات منحصر در آنجایی است که این تمیّز به خود آن ذات برگردد نه به امر زائد بر آن ذات الا بالعرض که در آنجا باز نقل کلام خواهد شد.

تلمیذ: ...؟

استاد: نه، یک وجود تبدیل به عدم بشود والا
عدم چیزی نیست که تبدیل به وجود بشود، عدم
چیزی نیست. فرض کنید الآن اتاق تاریک است
برای چه تاریک است؟ به خاطر اینکه چراغی در آن
روشن نیست. شما چراغ را روشن می‌کنید یعنی
کلید را که فشار می‌دهید چراغ روشن می‌شود و
تاریکی تبدیل به روشنایی نمی‌شود بلکه نور می‌آید
تاریکی را کنار می‌زند نه اینکه تاریکی تبدیل شده
باشد، اینها همه مسامحه در تعبیر است والا تاریکی
تاریکی است و هیچ هم جایش را عوض نمی‌کند
دوباره شما این نور را قطع می‌کنید و چراغ را
خاموش می‌کنید، وقتی چراغ خاموش شد نور تبدیل
به تاریکی نشد بلکه نور رفت و وقتی نور رفت یعنی
تاریکی! از این مسامحات داریم فرض کنید
نشسته‌ایم می‌گویند که یک مقدار دایره را بزرگ‌تر
کنید! دایره که بزرگ‌تر نمی‌شود بلکه دایره جدید
ایجاد می‌شود. هر شعاعی یک دایره خودش را ایجاد
می‌کند و آن شعاع کوچک هیچ وقت بزرگ نمی‌شود

و همیشه تا ابد کوچک هست بلکه ما شعاع
بزرگ‌تری ایجاد می‌کنیم! اینها تسامحات است؛
تسامحات در تعبیر است.

تذکر مطلبی راجع به زمان مجالس اعیاد و وفیات که در اول یا آخر ماه قمری واقع‌اند
تلمیذ: اینکه شهادت امام جواد علیه‌السلام آخر ماه است چه روزی باید مجلس گرفت؟

استاد: مطلبی که شما می‌فرمایید در مورد تاریخ
شهادت حضرت جواد علیه‌السلام آن که معروف
است آخر ماه است و در بعضی‌ها سی‌ام هست البته
بیست‌ونهم هم هست منتها از جهاتی باید به این
قضیه نظر بشود؛ مسئله اول این است که میزان در
دخول شهر رؤیت است؛ **لا بِالتَّظَنِّي وَ لا بِالتَّخْمِينِ**
أَوْ إِتْمَامِ ثَلَاثِينَ این معیار در این مطلب است.
بنابراین اقوالی که بر شهادت امام جواد هست که در
آخر ماه است و همین‌طور آنچه که مربوط به اول
ماه‌ها است مثل اول ماه رجب که تولد امام باقر
علیه‌السلام است در اینجا اشکالی که پیش می‌آید این
است که اگر انسان بخواهد به تقویم نگاه کند چه‌بسا
تقویم مخالف با رؤیت باشد. چطور اینکه در خیلی
از موارد اتفاق افتاد مثل همین سال‌های اخیر که
تقویم طور دیگری بود و رؤیت چیز دیگری را اثبات
کرد.

آن وقت صحبت در این است که اگر ما بنای روز
شهادت امام جواد را بر سی ام بگذاریم لعلّ اینکه بعد
از روز ۲۹، اول ماه ذی حجه بشود یعنی حالا فرض
کنید پریشب ماه دیده می شد، دیگر شهادت امام
جواد رفت، چون شهادت امام جواد در اینجا آخر ماه
بود یعنی سی ام بود و به یک روایت روزی بود که
شهادت در آن روز واقع شده است و از آنجایی که
ماه بیش از سی روز نیست طبعاً منطبق بر روز آخر
ماه می شود لذا صحیح است که هم گفته بشود: آخر
ماه آن حضرت به شهادت رسید و هم سی ام، البته در
بعضی از اقوال ۲۹ هم داریم. مهم در اینجا این است
که از آنجایی که بنای موالید و وفیات ائمه
علیهم السّلام بر شهور قمریه است اگر در شهادت
امام جواد قرار بر ملاحظه سی باشد لعلّ اینکه در
شب ۲۹ ذی قعدة ماه دیده بشود و وقتی ماه دیده شد
پس خودبه خود شهادت امام جواد منتفی خواهد شد
چون با حلول ماه ذی حجه وارد ذی حجه می شویم و
دیگر ذی قعدة نداریم و شهادت امام جواد هم که در
ذی حجه نبود بلکه ذی قعدة بود.

برای این قضیه هیچ چاره‌ای به نظر من نمی‌رسد
- گرچه ما براساس همان چیزی که گفته شده و سنتی
که هست عمل می‌کنیم ولی ای کاش غیر از این انجام
بشود - الا اینکه شهادت امام جواد را روز ۲۹ بگیرند
حالا یا اینکه فردا اول ماه هست یا نیست اگر روز ۲۹
باشد با بعضی از اقوال که روز ۲۹ هست موافق است
و اگر هم ماه ۲۹ روز بود خب آخر ماه هم در اینجا
صادق است اما اگر روز سی‌ام را مجلس گرفتیم و
روز ۲۹ نگرفتیم یک دفعه دیدی ماه دیده شد،
آن وقت همه چیز تمام می‌شود.

یعنی در اینجا این اشکال هست که اگر روز ۲۹
قرار بدهند قاعدتاً باید بهتر باشد. یعنی این یک
قاعده‌ای است که در زمان خود ائمه علیهم‌السّلام هم
اگر می‌خواستند مجلس بگیرند، غیر از این کار
نمی‌توانستند کار دیگری بکنند یعنی در این گونه
موارد که بنا بر شهر قمریه است [این گونه عمل
می‌شود]. حالا فرض کنید امام علی النقی علیه‌السّلام
می‌خواهد برای پدرش سال بگیرد اگر بگوید:
سی‌ام، شاید سی‌ام اول ماه باشد! یا فرض کنید امام
باقر وصیت کردند که تا ده سال در منا برای حضرت

در هفتم ذی حجه مجلس بگیرند.^۱ اساس بر شهر قمریه است نه اینکه اساس بر تاریخ شمسی باشد وقتی حضرت می فرماید که تا ده سال برای من در منا مجلس بگیرید یعنی هفتم ذی حجه را با رؤیت هلال ذی حجه بگیرید؛ یعنی رؤیت هلال ذی حجه که مسلم شد روز هفتم شهادت من است و باید برای من تا ده سال این کار انجام بشود.

خلاصه این مشکل هست لذا ما امسال هم به همین جهت اول گفتیم که روز ۲۹ باشد به خاطر اینکه یک هم چنین مسئله‌ای پیش نیاید بعد که دیدیم رسم بر سی ام بوده و حوزه هم که سی ام را اعلام می کند و ما هم استصحاب بقا می کنیم ولی در این مسئله جای این شبهه هست.

اتفاقاً یک روز هم در اینجا صحبت شد - نمی دانم شما حضور داشتید یا نه - که باید روز ۲۹ گرفت حالا آن روز آخر ماه باشد یا نباشد. اگر نقل اقوال نسبت به روز سی ام نبود و فقط ۲۹ تنها بود مشکل در آنجا حل می شد چون وقتی که خبر

۱. تهذیب الأحکام، ج ۶، ص ۲۵۸.

می گوید: این قضیه در روز ۲۹ اتفاق افتاد، آن دیگر کاری با اول و آخر و وسط ماه ندارد؛ یعنی یک روز بعد از روز ۲۸ این واقعه اتفاق افتاد. حالا چه ماه سی روز باشد یا نباشد. آن اخبار و اقوالی هم که می گویند: شهادت حضرت آخر ماه بود، اشکالی ندارد چون آن ماهی که شهادت حضرت در آن بود روز ۲۹ آخر ماه بود ولی چون در بعضی از اقوال روز سی ام هست این مشکل را ایجاد می کند و این مسئله هست. علی کلّ حال چون سنت بر این بود ما دست به آن نمی زنیم.

کیفیت انجام تکالیف در ایام و شهور قمری

تلمیذ: ...

استاد: البته در همان زمان سابق که ما خدمت ایشان [اخوی] بودیم نسبت به مجالس بنا را بر همان عموم می گذاشتند یعنی هرچه عموم در مملکت و اینها می گرفتند ایشان هم نسبت به این قضیه بنا را بر آن می گذاشتند الا اینکه مسئله خاص باشد مثل شب های قدر و... ولی خب شنیده ام شب های قدر را هم الآن طبق همین تقویم می گیرند و این خلاف است و باید که...

استاد: حالا جای احتیاط نیست علی‌کلّ حال

اشکال ندارد ولی این طور چیزها را باید انسان طبق همان میزان شرعی قرار بدهد. بله، اگر در اینجا ماه دیده بشود دلیل بر رؤیت در مشهد و بلاد غربی نیست و حکم به استمرار و استصحاب شهر قبل می‌شود. ما هم بر این اساس عمل می‌کنیم.

اینجا خیلی قضیه جالب است مثلاً فرض کنید یک نفر در اینجا است و یک قضیه‌ای اتفاق می‌افتد خب این را باید چه بنویسد؟ این واقعه روز هفدهم ماه رمضان اتفاق افتاد یا روز هفدهم؟! حالا اگر کسی فرض کنید در مشهد هست و می‌خواهد این واقعه را بنویسد، برای مشهد هفدهم است و برای اینجا که قم است هجدهم است، این چه بنویسد؟ این باید قاعدتاً آن منطقه‌ای که این حادثه در آن اتفاق افتاده تاریخ آن را بنویسد. میزان تاریخ محل خودش نیست چون اگر بنویسد این واقعه در روز هفدهم اتفاق افتاد در حالی که آنجا هجدهم بود با اینکه الآن در مشهد هست ولیکن باید به حساب آن قضیه و واقعه نگاه کند و به عکس، ولی می‌بینیم این اشتباه

معمولاً هست. مگر اینکه یک اتفاقی را بنویسیم
منطبق با یک تاریخ شمسی یا میلادی.

تلمیذ: در خصوص شهادت امام رضا علیه السلام چگونه؟

استاد: شهادت امام رضا روز ۲۹ است و در آن

حرفی نیست.

تلمیذ: ...

استاد: وحدت به عنوان خود اصل اسلام منظور

است، فرض کنید اگر تاریخ در تمام ممالک اسلامی

تاریخ قمری باشد براساس آن بین مسلمین وحدت

خواهد بود! نه وحدت در روز بلکه وحدت در بناء

منظور است، ولی فرض کنید الآن یکی تاریخ قمری

می گیرد مثل سعودی و حتی عراق تاریخشان قمری

است - در آن زمان سابق بود الآن نمی دانم - حالا

ایران در زمان شاه، تاریخ شاهنشاهی می گرفتند؛

۲۵۰۰ کوروشی و شاهنشاهی، قبلش تاریخ قمری

بود و بعدش شمسی است. یک عده هم در ممالک

اروپایی تاریخ را تاریخ میلادی قرار می دهند.

هرکسی برای خودش یک مبدأ و یک میزان دارد ولی

اگر این مسئله براساس بناء قمری باشد آن بناء از

اسلام آمده است خب این بهتر نیست؟! این یکی دو

روز اختلاف، کاری ندارد چون این اختلاف در همه جا هست. الآن فرض کنید حکومت آمریکا حکومت اسلام بشود الآن یک روز اختلاف بین آمریکا و ایران است ولی اگر هر دو تاریخ، تاریخ قمری باشد آیا این وحدت نیست؟! حالا که تاریخ آنها تاریخ میلادی است این باعث می شود روز و شب ما با آنها یکی بشود؟! نه، الآن برای آنها دوشنبه است و برای ما سه شنبه است.

بالأخره آنچه که نقش اساسی دارد شرق و غرب بودن است یعنی طول جغرافیایی است نه عرض جغرافیایی، شرط اساسی طول جغرافیایی است یعنی آن که دور زمین است خط نصف النهار [است]، ولی عرض جغرافیایی نقش خیلی زیادی ندارد آنچه که باعث می شود ماه برگردد و قابل رؤیت باشد چرخش زمین است و چرخش زمین هم براساس طول جغرافیایی است. علی کل حال این قضیه به خود اسلامی بودن این مسئله برمی گردد یعنی به مبنای تاریخ اسلام برمی گردد نه به خود روز و شب، بالأخره روز و شب برای همه است و یک امر

تکوینی است و اختلاف هم هست.

در قضیه تاریخ میلادی هم همین طور است مثلاً
الآن یک نفر در آمریکا بخواهد یک قضیه‌ای را
بنویسد، می‌نویسد که در چندم میلادی این قضیه
اتفاق افتاد. خب این را چطوری باید بنویسد؟! به
تاریخ خودش دارد می‌نویسد یا به آن تاریخی که آن
واقعه اتفاق افتاد. می‌گوید: در امروز این مسئله اتفاق
افتاد در حالی که این قضیه که در فلان جای زمین
اتفاق افتاده شب است و نسبت به آنها تاریخ یک روز
عقب‌تر است! این چیزها در نوشتن باید رعایت
بشود. آن اختلاف روز و شب فرقی نمی‌کند یعنی
وحدت ایجاد نمی‌کند چون روز و شب هست و
کاری نمی‌شود کرد. وحدتی که ایشان می‌گویند فقط
بر اساس مبناست.

*تلمیذ: حکم پذیرش مسئولیت روحانی کاروان با توجه به مشکلات آن و مستطیع شدن
به این واسطه برای حج چیست؟*

استاد: علی‌کلّ حال مسئولیت مهمی است و
مسئولیت مشکلی است، آدم نمی‌داند چه کار کند!
نمی‌داند آنجا به نوای چه کسی به صدا درآید؟!
هرکسی مقلد یک فردی است آن‌هم با این‌همه
فتاوی‌ عجیب و غریب، اختلاف و تشتت! از یک

طرف بخواهد براساس آن نظریات به اینها بگوید
هزارتا بدبختی و بیچارگی و مشقات برای اینها
به وجود می آورد و اگر بخواهد به نظر خودش عمل
کند اینها که از او تقلید نمی کنند.

به اعتقاد حقیر فردی که قطع به حکم شرعی در
مسئله ای دارد حرام است شرعاً فتوای دیگری را
مطرح کند چون قطعاً فتوای دیگری در نظر او
مخالف با شرع است گرچه برای آن مجتهد دیگر و
برای مقلدینش حجت است ولی از نظر این، آن فتوا
خلاف **ما أنزل الله** است و شخصی که قاطع نسبت
به خلاف فتوا است - نه اینکه حالا شک و شبهه دارد
و می خواهد احتیاط بکند آن یک بحث دیگر است -
بیان حکم شرعی و آن فتوا حتی برای مقلدین آن
مرجع جایز نیست که انجام بدهد. با توجه به این
مسئله روحانی کاروان چه کار می خواهد بکند؟
چطوری می خواهد بین این دو قضیه جمع کند؟!!

در یک سفری برای ما اتفاق افتاده بود که ما با
یک کاروانی بودیم - خیلی وقت پیش؛ ده یا دوازده
سال پیش - اتفاقاً کاروان لبنانی ها هم بود یک

کاروانی بود با عنوان حملة السلام، ما آزاد رفته بودیم ولی در آنجا به کاروان آنها ملحق شدیم، در آنجا خیلی از آنها مقلدین بعضی از افراد و اشخاص بودند که می شناسید، اینها می آمدند پیش ما و مسئله می پرسیدند، ما که نظر آنها را نمی گفتیم! می گفتند: این نظر، نظر آنهاست؟! می گفتم: من خودم اصلاً او را نمی شناسم تا اینکه بخوام نظر و فتوایش را بدانم، من نظر خودم را می گویم اگر نظر من را نمی خواهید سؤال نکنید و بروید از کسی سؤال کنید که نظر او را بداند! اینها ماندند که چه کار کنند! چون می رفتند سؤال می کردند مسئله مشکل می شد، از من می پرسیدند آسان می شد! آخر کار همه رها کردند و گفتند که اصلاً نخواستیم! همه آمده بودند فقط از ما می پرسیدند و ما می گفتیم که درست است، درست است، هرچه هست درست است! می گفتند: سید رحمان کرد! آن مسئول کاروان اول کمی حرص و جوش می خورد ولی وقتی دید گوش آنها بدهکار نیست او هم رها کرد و بعد می آمد از من مسئله می پرسید! گفتند: خدا پدر این سید را بیامرزد ما را راحت کرد. می گفتند: باید نماز طواف را دو

دفعه بخوانید، من می‌گفتم که اصلاً هم نمی‌خواهد!
بنشین نمازت را بخوان، حمد و سوره‌ات را بخوان
بینم درست است؟! می‌دیدم درست است. به تمام
آنهایی که آنجا بودند گفتم که نمازشان درست است
و به ذمه من! آنها می‌گفتند: نه باید بروی استیجار
کنی و فلان کنی و...!

خلاصه مجتهد حق ندارد شرعاً فتوای فردی که
مخالف با نظر اوست مطرح کند. این حرف‌ها الآن
مطرح نیست حالا ما مبسوطاً به این حرف‌ها در آن
اجتهاد و تقلید مرحوم آقا می‌پردازیم.

تلمیذ: ولی شیخ طوسی فتاوی اهل سنت را نقل می‌کند.

استاد: فقط به عنوان یادآوری آن فتاوا را می‌گفت
نه به عنوان عمل، اصلاً کتاب خلاف شیخ طوسی بر
همین مبنا است؛ فتاوی مخالف را در کنار مطالب
شیعه بیان می‌کند. این اشکال ندارد که بدانیم شیعه
چه می‌گوید و ائمه اربعه چه می‌گویند. اصلاً از اول
خودش دارد می‌گوید که این خلاف مذهب است و
این اشکال ندارد ولی ما در اینجا فتوای مجتهد دیگر
را به عنوان **ما أنزل الله** داریم می‌گوییم و این خلاف
شرع است. او از اول هم دارد می‌گوید که ابوحنیفه

هم این را می گوید، از اول می گوید که این خلاف ما
أنزل الله است اما این آمده از انسان سؤال می کند که
من الآن در طواف این عمل را انجام دادم چه کنم؟
خب من که نمی توانم بگویم که شما از چه کسی
تقلید می کنید؟ یا برو این کار را بکن! این الآن بر این
اعتقاد، عملی که دارد انجام می دهد خلاف است.
مثلاً آمده سرش را کج کرده و شانهاش از بیت
منحرف شد و عمل خلافی هم انجام نداد، بنده باید
طبق فتوای دیگری بگویم که این طوافی که انجام
دادی باطل است و برو دوباره از سر بگیر! بنده غلط
می کنم یک هم چنین حرفی بزنم، پدرش درآمده این
طواف هفت شوط را انجام داده است تازه بیایم به او
بگویم که هفت شوط تو باطل است و بلندشو برو
دوباره از اول طوف کن؟! می گویم که طواف
درست است! چرا؟! چون قاطع هستم بر اینکه این
عمل اخلاقی به این صحت طواف وارد نمی کند.

تلمیذ: خود مجتهد هم ادعا دارد به ما أنزل الله رسیده است؟!!

استاد: البته مجتهد داریم تا مجتهد. بله! ما فرض
را بر اجتهاد می گذاریم یعنی کسی که بداند و قاطع
باشد نه اینکه فقط وسائل الشیعه را نگاه کرده باشد و

یک روایتی را دیده ولی از هزارتا چیز دیگر غافل است. با عرض معذرت این اجتهادهای امروزی همه کشک هم نیستند نه اینکه حالا... نه خیر او در قطعیات خودش هم ظنی است! مجتهدی که قاطع باشد و بتواند قسم حضرت عباس بخورد روی فتوایی که دارد می دهد که این فتوا موافق با **ما أنزل الله** است، این مجتهد جایز نیست که فتوای دیگری را نقل بکند که در نزد او خلاف **ما أنزل الله** است!

تلمیذ: حکم سود پرداختی به ودیعه ثبت نام حج از طرف سازمان حج و زیارت چیست، آیا مثل سود بانکی است؟!

استاد: به دو صورت می توانیم این را تصویر کنیم؛ صورت اول اینکه خود سازمان حج و زیارت با این پول هایی که می گیرد برود کار کند و احتمالاً این کار را خواهد کرد یعنی حج و زیارت این پول را در بانک نمی گذارد بماند تا بعد هم از جیب خودش پول بدهد! چه کسی چنین کاری می کند؟! صد تومانی که ده سال پیش ثبت نام کردند آن صد تومان که رنگش عوض نمی شود، پس حج و زیارت وقتی که ارزش این صد تومان پنجاه تومان شده است پول طیاره و پول اسکان اینها را از کجا می دهد؟! درحالی که مخارج دیگری هم ندارد؛ یعنی آن موقع

که حج و زیارت گفته ثبت نام کن مثلاً من صد تا یک
تومانی در حساب و سپرده‌ام گذاشتم و در آن وقت با
این صد تومان هم طیاره‌ام تأمین می‌شد هم پول
فنادق و ایاب و ذهاب و ... تأمین می‌شد اما الان که
ده سال گذشته است پول آن فندقی که در مدینه
هست سه برابر شد، پول طیاره دو برابر شد، مخارج
دو برابر شد، حج و زیارت از کجا تأمین می‌کند؟!
پس حتماً باید با این کار بکند. یا حج و زیارت
خودش باید برود این پول را به کار بیندازد تا اینکه
میزان مالیت آن صد تومان تا ده سال بعد محفوظ
بماند و الا اگر شما صد تومان را روی طاقچه بگذارید
ده سال دیگر بردارید یک پرتقال هم با آن به شما
نمی‌دهند البته الان هم نمی‌دهند آن موقع دو تا گردو
هم به شما نمی‌دهند یک گردو اگر بشود! گردو هم
گران شده است! الحمدلله، قرار بود همه چیز مجانی
بشود اما نمی‌دانم چرا این طوری شد؟! این صد تومان
هیچ فرقی در اینجا نکرد! پس این یک حالت است.
حالت دوم این است که حج و زیارت این پول را
به بانک می‌دهد و بانک این سود را به این می‌دهد.
خود حج و زیارت در این قضیه کاری انجام نمی‌دهد

یعنی همان‌طور که شما پولی را در بانک می‌گذارید تا بعد بروید سودش را بگیرید حالا حج و زیارت این سود را می‌گیرد و به شما می‌دهد؛ فقط یک واسطه در اینجا خورده است. در اینجا مسئله ربا پیش می‌آید که اگر آن میزان مالیت مبلغ به واسطهٔ مرور زمان تغییر نکرده باشد در این صورت چنانچه آن فردی که مستلم آن اموال است بنا را بر شرکت نگذاشته باشد بلکه فقط بنا را بر اقتراض و ایداء ودیعه گذاشته باشد در این صورت ربا در اینجا پیش می‌آید اما اگر نه، میزان مالیت تفاوت کند و او براساس اختلاف مالیت بخواهد بپردازد اشکال ندارد.

این مسئله در مورد قرض هم همین‌طور است؛ شما اگر یک مبلغی را یک‌ساله قرض می‌گیرید مثلاً صد هزار تومان، در رأس سال نباید صد هزار تومان بپردازید بلکه با ۱۲۰ هزار تومان یا ۱۳۰ هزار تومان بپردازید و اگر صد هزار تومان بپردازید خلاف است چون هرچه بر ما می‌گذرد الحمدلله باعث افت پول خواهد شد. نمی‌دانم امسال چقدر گفتند؟! خیلی

رقم زیادی شده است!

من هجده ساله بودم در عربستان یادم هست که یک ریال هجده قران و ده شاهی قیمت داشت الآن یک ریال ۲۵۰ تومان به بالا باید باشد، ۳۰۰ تومان قیمت دارد! البته یک چیز جزئی فقط اضافه شده!! این تفاوت بین ما و آنها در مسائل اقتصادی است و در سایر چیزها هم خدا اعلم است!

خلاصه به همان میزان مالیت بر سازمان حج و زیارت شرعاً واجب است که پردازد نه اینکه برود از جیب خودش بدهد و منت بگذارد. وقتی که شخصی یک میلیون می دهد ثبت نام می کند ده سال دیگر می خواهد مکه برود سازمان حج و زیارت باید دو میلیون به او بدهد چون الآن به اندازه دو برابر افت کرده است. به مقدار هر سالی که افت کرده به همان مقدار در بازپرداخت باید جبران کند پس این سود نیست! اینکه می گویند: سود می دهد این افت مالی را می دهد و اشکال ندارد. آن وقت خمس هم به آن تعلق نمی گیرد و این پول خمس ندارد. از من سؤال می کنند. این همان مبلغ مالی است و هیچ خمس هم ندارد، چون این افت مالی با مسئله زائده بودن بر

رأس المال تفاوت می کند. خمس بر ارباح مترتب بر رأس المال مترتب می شود نه بر افت مال و ضرری که رأس المال به واسطه نوسانات برایش هست. آنها در واقع سود نمی دهند و آن میزان افت مالی را می دهند.

بله! اگر همین پول را شما در عربستان بخواهید بگذارید یعنی فرض کنید آنها بخواهند ثبت نام کنند در آن صورت ربحی که بخواهند بدهند آن ربا می شود البته اگر به صورت شراکت نباشد.

تلمیذ: این افت پول را می تواند در طی مدت بگیرد؟

استاد: فرق نمی کند؛ ببینید شخص پنج میلیون در بانک می گذارد بعد از پنج سال آن افت مالیش چقدر است؟ فرض کنید یک میلیون است متها اگر یک میلیون را در طول پنج سال بگیرد اشکال ندارد چون اگر پنج میلیون روی طاقچه بگذارد بعد از پنج سال سه میلیون برایش می ماند.

اللهم صل علی محمد و آل محمد